התפקיד לרפאל. מכיוון שהמקום היה שמור רק לרפאל, נהנה קומיי מן ההפקר והמשיך לכהן כשגריר.

סיכסוכים אישיים. קומיי, יליד קייפטאון שבדרום־אפריקה, המשרת במישרד־החוץ מאז הקמתו, ניסה לדחות את הגזרה, התחנן שיאריכו את כהונתו לפחות בשנה נוספת. כאשר נדחתה בקשתו וגולדה נתנה סוף־סוף את הסכמתה לשליחת רפאל ללונדון, אירע משהו מוזר.

בעיתונות הבריטית החלו להופיע פירסומים לפיהם שוררת מורת־רוח מרובה בין צוות עובדי השגרירות בלונדון והם מאיימים להתפטר מתפקידיהם אם ימונה רפאל כשגריר. קומיי עצמו, בהודעת הפרידה שלו לעיתונות הבריטית, ציין כי במקומו יבוא „עובד בכיר של מישרד־החוץ" מבלי לנקוב בשמו של רפאל.

הידיעות לא היו מדוייקות. בשל יחסיו האישיים המעוררים עם חלק מעובדי מישרד־החוץ, הצליח רפאל להסתכסך עם כמה מהם, המשרתים עתה בשגרירות בלונדון. אלה יודעים כי אם לא יעזבו, יסלק אותם רפאל ממילא. כתוצאה מכך הדליפו את האיום במרד בשגרירות לעיתונות האנגלית, אולי מתוך חשבון שהשערורייה שתיפרוץ תעכב את מינויו של רפאל עד שיירגעו הרוחות.

שגריר רפאל
חתירה בלונדון

במקרה כזה היתה גם מתגשמת משאלתו הדחויה של קומיי: המשך שירותו בלונדון לפחות עוד תשעה חודשים, עד שיגיע מועד צאתו לגימלאות.

מיפלגות

תרגולת עם כיפה

הכטחת בחירתו של יהושע רבינוביץ' בתל־אביב תהיה תלויה בהענקת תיק שר לרפאל

מה קדם למה, הביצה ממנה בקעה התרנגולת או התרנגולת שהטילה את הביצה?

בעייה מעין זו מעסיקה לאחרונה את הלול המפלגתי של ישראל. באגף המפד"לי של הלול התגלתה תרנגולת העומדת להטיל ביצי זהב. הוא התגלמה בדמותו של יצחק רפאל, שעל פי תוצאות הבחירות האחרונות בוועידת המפד"ל זכאי להכליל שלושה אנשים מסיעתו בין עשרת המקומות הראשונים והריאליים של רשימת המפד"ל לכנסת.

על המועמד הראשון שיקח עימו רפאל לסיעת המפד"ל בכנסת השמינית, כימעט אין חילוקי־דיעות. המקום שמור לנציג העדה המארוקאית, ראש־העיר רמלה, אברהצירה.

על ביצת הזהב השניה מתחרים שני מועמדים: נציג סיעת רפאל בירושלים, דוד גלאס, ונציג סיעת רפאל בתל־אביב, עורך־הדין חיים בסוק. ייתכן שרפאל היה בוחר ביניהם לפי נטיית ליבו או לפי יחסי הכוחות של הסניפים, אלא שכאן הסתבר לפתע כי התרנגולת תלויה לפעמים בביצה.

כמי תלוי רבינוביץ'? מאחר שכיום כימעט ברור שגם הבחירות המוניציפאליות הבאות ייערכו שלא בשיטת הבחירות האישיות, נראה כי שוב יווצר בתל־אביב־מצב בו תהיה בחירת ראש־העיר תלויה בלשון המאזניים המפד"לית. סניף המפד"ל בתל־אביב נמצא בשליטת אנשי רפאל. אלה יכולים להתנות את תמיכתם בהמשך כהונתו של יהושע רבינוביץ' בכך שהמערך יתמוך בצירופו של ח"כ יצחק רפאל לממשלה כשר, דבר שגולדה התנגדה לו במשך תקופה ממושכת.

אולם אם לא יכליל רפאל את נציג הסניף התל־אביבי ברשימת המפד"ל לכנסת, עשוי הסניף לפנות לו עורף, לא לתמוך ברבינוביץ' ועל־ידי כך להכשיל את בחירתו של רפאל כשר. מידת תרגוליותו של רפאל תלויה לכן לא מעט בסוג הביצה שהוא עומד להטיל.

הסתדרות

האיגוד המיקצועי

של הממשלה

חלוקת כיפאות חשובה לצמרת ההסתדרות יותר משכיתת הרופאים

כינוסו של הוועד־הפועל הוא מאורע נדיר בחיי ההסתדרות הכללית. 150 חברי המוסד העליון מתכנסים פעמים ספורות בשנה בלבד. היה זה רק טבעי שהם כונסו בימים אלה שוב, לדיון בנושא הבוער ביותר במדינה — שביתת הרופאים.

אולם מי שראה במו עיניו מה התרחש בישיבה, לא יכול היה שלא להצטער על שהמוסד הנכבד התכנס בכלל.

גודל האפסות. שביתת הרופאים היתה רק אחד משני הנושאים שעמדו בפני המליאה. הנושא האחר היה: הגדלת מיספר הצירים בוועידה ה־12 של ההסתדרות.

לאחר החלק הראשון של סדר־היום, שכלל קבלת־פנים לנשיא־המדינה, עבר הוועד־הפועל לדון בשאלת הצירים. לשאלה נכבדה זו הוקדשו מרבית המאמצים, הזמן ותשומת־הלב של המשתתפים. לאחר מכן, עבר הדיון לשאלת השביתה.

יש צורך להבין את גודל אפסותו של הנושא הראשון, כדי להודעזע כיאות מסדר־העדיפויות של נציגיהם של מיליון ורבע עובדים במדינה.

מצב גרוטסקי. תפקידם של הצירים בוועידה הוא לעמוד דום בעת שירת ההימנונים, להקשיב לים הנאומים, ולהצביע על ההחלטות הכוללניות שבסופה. מתוך 1001 צירי הוועידה ה־11, שנערכה בדצמבר 1969, הגיעו לכלל דיבור כ־25. מצב גרוטסקי זה לא מנע מסיעת המערך להציע העלאת המיספר ל־1501. „אם כבר, הייתי מציע להגדיל את מיספר הצירים למיליון ו־200 אלף," אמר בדבריו נציג סיעת העולם הזה — כוח חדש בוועד־הפועל, אלכס מסיס. „מדוע שלא כל חברי ההסתדרות ייצגו את עצמם?"

דיון מכיר. לאחר שפתרו את הבעייה הבוערת, החשובה כל־כך לעם ישראל, ניגשו החברים, בעייפות וחוסר־עניין מדהימים, לדון בבעייה החמורה ביותר שעמדה על סדר־יומו של כל אזרח בישראל. לחברי הוועדה המרכזת לא היה הרבה מה לומר בנידון, מלבד התנגדותם האוטומאטית לתביעות הרופאים. למרות שבוועד־הפועל ישנם גם כמה חברים שהם רופאים, ובהסתדרות כמה אלפי חברים שהם רופאים — לא ייצג איש את הרופאים בדיון זה, ואף רופא לא השמיע דבריו.

יצחק בן־אהרון ניסה להפסיק את הדיון המבוך מייד לאחר דברי־הפתיחה, אך לא הצליח. „אתם מוכיחים שוב ושוב שאתם הינכם האיגוד המיקצועי של הממשלה, לא של העובדים," הטיח נציג העולם הזה, שהיה היחיד שתמך בתביעות הרופאים, „אתם מקדימים מכה לרפואה, במקום רפואה למכה."

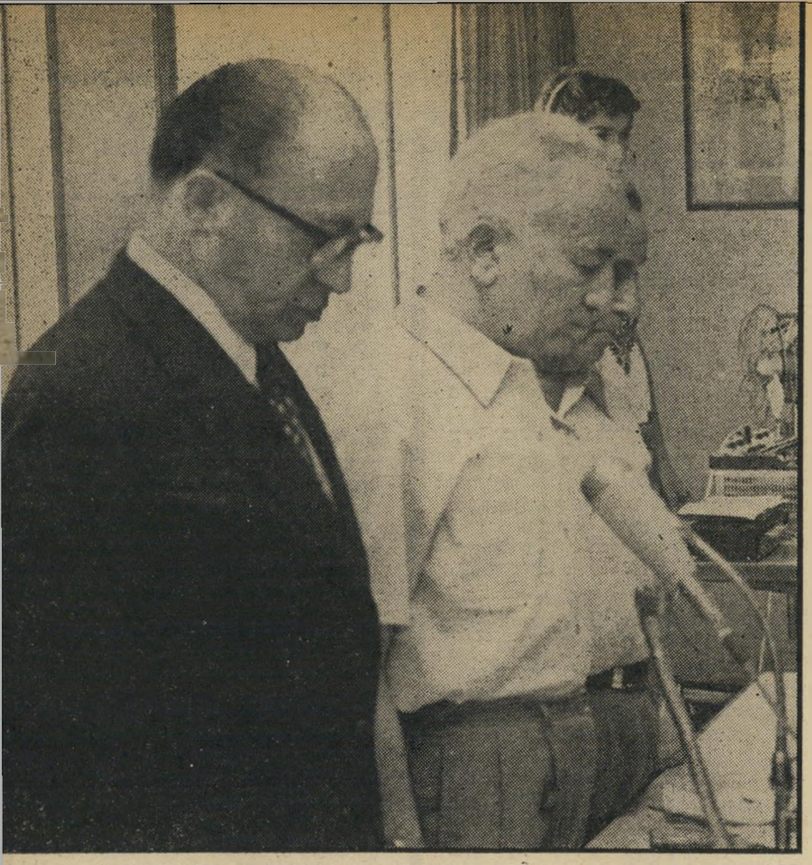

מנחם בגין וצבי רוזנבלט ניצבים דום לזכרו של ארלוזורוב
סופה בסיון

פרשת ארלוזורוב

המיכתב הסודי

מה הכיל המיכתב שכתבה סימה ארלוזורוב למנחם בגין ב־1969?

מסיבת העיתונאים שכינס השבוע מנהיג חרות, ח"כ מנחם בגין על הנושא „גילויים חדשים על פרשת רצח ארלוזורוב", לא הכילה אפילו גילוי חדש אחד. בגין חזר על תביעת הנועתו מלפני 18 שנה, להקים ועדת־חקירה, שתיקבע שוב כי אלה שהואשמו ברצח מנהיג מפא"י ב־16 ביוני 1933, חפים מכל פשע. אפילו בעובדה שבגין כינה את ארלוזורוב „קדוש" ו„הי"ד" לא היה שום חדש. אבא אחימאיר, ראש ברית הבירוניים ואחד הנאשמים במשפט רצח ארלוזורוב, עשה זאת לפניו כבר הרבה שנים קודם לכן.

רק לרגע אחד התעורר זיק של תקווה שמשהו חדש יתחולל בעיקבות הופעתו של בגין. היה זה כשאחד העיתונאים שאל את בגין שאלה הקשורה באלמנתו של חיים ארלוזורוב, סימה.

בגין נאנח אנחה עמוקה ואמר: „קיוויתי ששמה לא יוזכר כאן." אבל כעבור רגע שלף מתיקו שני העתקי מיכתבים ואמר: „מכיוון ששמה הוזכר, אין לי ברירה אלא לספר שבשנת 1969 שיגרה אלי הגברת ארלוזורוב מיכתב. מאחר שהיא לא הירשתה לי לפרסם את תוכנו ברבים אינני יכול לקראו. אבל אני רשאי לקרוא את תשובתי אליה." וכאן החל בגין לקרוא את מיכתב תשובתו לאלמנת המנהיג שנרצח שנפתח במילים: „הריני מבקש להודיעך כי קראתי את מיכתבך בתשומת־לב אך גם בכאב ובתדהמה שאין להם שיעור."

בהמשך המיכתב מודיע בגין לסימה ארלוזורוב כי הוא נמנע מוויכוח עימה, בהתאם לצוואתו של זאב ז'בוטינסקי, שתבע בשעתו מאברהם סטבסקי — הנאשם שהורשע תחילה ונידון למוות כרוצח ארלוזורוב לפני שיצא זכאי בעירעור* — שלא לתקוף את הגברת ארלוזורוב כי „על אף עדותה, זכור את השבר שאירע לה."

מוות מידי הגורל. מה מצאה סימה ארלוזורוב לכתוב למנהיג מחנה הימין 36 שנים אחרי רצח בעלה?

סיפור המיכתב לא נשאר סודו הבלעדי של בגין. הוא הגיע, ממקורות שונים, כולל סימה ארלוזורוב עצמה, לידיעת רבים. היה זה אחרי שהספיריטואליסטית ובעלת אולפני ההסרטה, מרגוט קלוזנר, פירסמה ב־1969, ספר על פרשת רצח ארלוזורוב שנשא את השם סופה בסיון.

בהתעמקה בפרטי חייו של ארלוזורוב, שנרצח בגיל 34, ניסתה מרגוט להוכיח כי מותו נקבע מראש על־ידי הגורל, וכי שורת אירועים שאירעו לו בשנים שקדמו לרצח, מוכיחה זאת. בסיכום קיבלה מרגוט קלוזנר את התיאוריה לפיה היו אלה ערבים שרצחו את ראש המחלקה המדינית של הסוכנות.

כאשר הגיע הספר לידיה של סימה, היא הגיבה על כך בהודיעה למרגוט שלא תעז עוד לדרוך על סף ביתה.

במסיבה שנערכה לרגל הופעתו של הספר השתתף גם מנחם בגין, שהיה אז שר ללא תיק בממשלת הליכוד הלאומי. בגין העלה את הספר על נס, טען שהוא חייב להיקרא על־ידי כל איש בישראל.

הכרזתו זו של בגין, לא כמנהיג חרות, אלא כשר בממשלת ישראל, הוציאה את סימה משלוותה. היא כתבה לבגין מיכתב, בו טענה כי כשר בממשלה אסור היה לו להמליץ על ספר רצוף שקרים. למיכתב צירפה את העתק פסק־הדין של בית־המישפט שהרשיע בשעתו את סטבסקי.

אלה שקיוו בסתר ליבם כי מיכתבה של סימה ארלוזורוב לבגין הכיל גילויים חדשים, העשויים להאיר את הפרשה באיר חדש, ודאי יתאכזבו כאשר יפורסם המיכתב ביום מן הימים.

שביתות

סיוע משפחתי

מיהי הרופאה המיסתורית שיצאה לשבור את שביתת הרופאים?

בתום שלושה שבועות של שביתה, היו רופאי ישראל מלוכדים בחזית איתנה בתביעותיהם הכספיות ממוסדות הרפואה הצבוריים. קול אחד בלבד יצא מקרב מחנה הרופאים בגלוי נגד השביתה.

היה זה קולה של הד"ר אילה מאיר מתל־אביב, ששלחה מכתבים לכל מערכות העתונים בהם התייצבה למעשה לצד המעסיקים. לא היה פלא איפוא שמוסדות הרפואה בישראל, שהתאגדו להגן על האינטרסים שלהם נגד הרופאים נטלו את מכתבה של הד"ר מאיר ופירסמו אותו במודעות ענק בכל העתונים.

המכתב היה מנוסח כאילו נכתב בידי

(המשך מעמוד 16)

* משלושת הנאשמים במישפט נותר בחיים רק צבי רוזנבלט, פנסיונר של עיריית תל־אביב.